

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **FVE DUBČANY s. r. o.**, IČ 28913221, se sídlem náměstí 14. října 1307/2, Praha 5, zast. Mgr. Přemyslem Pechlátem, advokátem se sídlem Heydukova 505/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6712/14/5000-14203-702459,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 22. 4. 2013, č. j. 14200513/4000-17104-050259, rozhodnutí ze dne 5. 6. 2013, č. j. 214556/13/4000-17104-505133, rozhodnutí ze dne 11. 7. 2013, č. j. 305095/13/4000-17104-501644, rozhodnutí ze dne 26. 7. 2013, č. j. 343495/13/4000-17104-505133, rozhodnutí ze dne 5. 11. 2013, č. j. 472893/13/4000-17104-500228. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a je přesvědčen, že jím byl zkrácen na svých právech.

Žalobce uvádí, že jakožto výrobce uzavřel dne 23. 12. 2009 se společností ČEZ Distribuce a. s. jakožto provozovatelem distribuční soustavy (dále jen „plátce daně“) smlouvu, jejímž předmětem je podpora výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně FVE Dubčany. Podpora spočívá ve formě úhrady zeleného bonusu za podmínek stanovených příslušnými právními předpisy. V souladu se smlouvou žalobce vyrobil a dodal v měsících leden 2013, únor 2013, březen 2013, duben 2013 a květen 2013 plátcům daně v množství specifikovaném v následně vydaných fakturách.

Plátce daně provedl srážku odvodu za elektřinu ze slunečního záření, přičemž žalobci vyplatil oproti fakturovaným částkám částku o 28 % nižší. Žalobce následně podal na plátce daně stížnost k finančnímu úřadu. Ve stížnostech uvedl, že postup plátce daně je ve zjevném rozporu se zásadami daňového práva a retroaktivně zasahuje do zákonem garantovaných cen.

Finanční úřad stížnosti žalobce zamítl. V odvolání žalobce uvedl, že postup plátce daně i rozhodnutí finančního úřadu považuje za rozporné se zákonem. Napadeným rozhodnutím byla odvolání zamítnuta a rozhodnutí finančního úřadu potvrzena.

Žalobce trvá na tom, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. Trvá na tom, že právní úprava obnovitelných zdrojů elektřiny, stanovící od 1. 1. 2011 podmínky odvodu za elektřinu ze slunečního záření, je nepřipustně retroaktivní právní úpravou. Novela zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů (dále jen „zákon OZE“), včlenila do zákona § 7a a násl., což podle žalobce vykazuje znaky nepřipustné nepravé retroaktivity a odporuje legitimnímu očekávání žalobce. Postupem plátce daně i napadeným rozhodnutím tak došlo k hrubému a citelnému zásahu do vlastnického práva žalobce.

Žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu ve věci státní podpory stavebního spoření (nález pléna ze dne 19. 4. 2011, Pl. ÚS 53/10). Ústavní soud se vyjádřil k otázce vztahu daňové politiky a vlastnických práv poplatníka, dále osvětlil pojem retroaktivity a legitimního očekávání.

Ve světle tohoto nálezu se žalobce domnívá, že rozhodnutí finančního úřadu i žalovaného zasáhlo do práva žalobce na pokojné užívání jeho majetku. Pokud jde o otázku veřejného zájmu, žalobce je přesvědčen, že společenská naléhavost zavedení novelizované právní úpravy není proporcionálně natolik zásadní, aby jí bylo možno odůvodnit zásah od ochrany garantovaných základních lidských práv a svobod.

Žalobce trvá na tom, že mohl legitimně očekávat, že po splnění podmínek pro vznik nároku na podporu nedojde ze strany státu ke změně samotné podstaty nároku, na němž jsou výroba elektrické energie ze slunečního záření a celý solární obchod založeny. Podle žalobce tak došlo k zásahu do práva podle čl. 11 odst. 1 LZPS a čl. 1 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť tato ustanovení poskytují ochranu legitimnímu očekávání nabytí majetku.

Závěrem své žaloby žalobce poukazuje na nedostatky legislativního procesu. Upozorňuje na příliš krátkou legisvakanční lhůtu novely č. 402/2010 Sb. Dále upozorňuje, že došlo k porušení principu rovnosti, jelikož byly vymezeny subjekty povinné k odvodu podle primárního zdroje energie, podle období, kdy bylo zařízení uvedeno do provozu, a podle toho umístění zařízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k obsahu žaloby připomíná, že žalobce nerozporuje soulad postupu správců daně obou stupňů se zákonem, ale tvrdí, že sám zákon je neústavní, a proto důsledkem aplikace tohoto zákona byl nastolen stav, který je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Otázkou ústavnosti odvodu se již zabýval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, uvedl, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů, ať již se jedná o právo vlastnické či svobodu podnikání, případně nerespektování základních náležitostí demokratického právního státu.

Pokud jde o otázku retroaktivity, Ústavní soud konstatoval, že příslušná ustanovení zákona o podporovaných zdrojích energie v zásadě účinky nepravé retroaktivity působí, avšak tato nepravá retroaktivita je přípustná, protože cíle zavedené ustanovením § 7a až § 7i OZE jsou legitimní a prostředky, které zákonodárce k dosažení cílů zvolil, se jeví jak rozumné a přiměřené.

Jelikož novelizace zákona OZE již prošla testem ústavnosti, žalovaný považuje analogii s judikaturou ÚS ve věci státní podpory stavebního spoření za nepřipadnou. Žalovaný dodává, že v nálezu ke stavebnímu spoření Ústavní soud za ústavně nekonformní označil pouze zpětné zdanění stavebního spoření, nikoli jeho zdanění do budoucna.

Žalovaný upozorňuje, že zevrubnou analýzu dané problematiky již provedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který ústavnost daného režimu potvrdil. Žalovaný pak postupoval zcela v souladu s procesním i hmotněprávním předpisem. Při přezkumu postupu plátce daně správci daně obou stupňů postupovali v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, jejíž ústavní konformita byla potvrzena Ústavním soudem. Žalovaný upozorňuje, že správní orgán není orgánem, který by mohl posuzovat ústavnost jednotlivých zákonných ustanovení, ale je povinen, pokud ustanovení zákona připouští různé výklady, aplikovat takovou interpretaci, která bude v souladu s Ústavou a ústavními předpisy. Ustanovení zákona OZE dopadající na daný případ jsou však jednoznačná a neumožňují více výkladů. Nelze proto připustit, aby správní orgán předmětná zákonná ustanovení neaplikoval, neboť by se z jeho strany jednalo o zřejmý projev svévole, navíc v situaci, kdy přezkum ústavnosti byl již Ústavním soudem proveden.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl v celém jejím rozsahu.

U jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 6. dubna 2016 zástupce žalobce setrval na podaných žalobních námitkách, žalovaný se omluvil, nežádal však odročení jednání a navrhl žalobu zamítnout s ohledem na jeho písemné vyjádření k žalobě. Zástupce žalobce učinil návrh provést důkaz dopisem České fotovoltaické průmyslové asociace ze dne 11.3.2013, stanoviskem Evropské komise EU ze dne 5.11.2011, fakturou na nákup materiálu na výstavbu fotovoltaické elektrárny, znaleckým posudkem za účelem ocenění hodnoty přípravných a projekčních prací předmětné fotovoltaické elektrárny, účetní závěrkou žalobce za roky 2010-2013 včetně cash flow, tabulkou obsahující výpočet stavebních a provozních nákladů a výnosů, výpočet a graf obsahující porovnání doby návratnosti konkrétní investice žalobce ve vazbě na zavedení povinnosti odvádět solární odvod, kdy tento výpočet je založen na sofistikované a v praxi ověřené modelaci doby návratnosti investic do fotovoltaiky vytvořené za použití specializovaného softwaru vzniklého právě za účelem objektivního posouzení a zhodnocení rizik investičního plánování do fotovoltaiky, pojistnou smlouvu žalobce, fakturou za opravy a údržbu fotovoltaické elektrárny za roky 2011-2013, smlouvou o elektronickém zabezpečovacím systému fotovoltaické elektrárny, dokladem o zaplacení nákladů na dispečerské řízení a související opravy, výkazem příjmů z výroby za roky 2011-2013, smlouvou o úvěru s Komerční bankou a doklady o splátkách tohoto úvěru, dokladem o úhradách do rezervního fondu, nájemní smlouvou k pozemkům na fotovoltaickou elektrárnu, smlouvou o zřízení věcného břemene, fakturou za ceny elektřiny za rok 2011-2013 a účastnickým výsledkem jednatele pana Ing. A. J.. Soud zamítl provedení důkazů, které žalobce navrhl s ohledem na nadbytečnost, neboť prokázání skutečnosti, že právní úprava obnovitelných zdrojů elektřiny, stanovící od 1. 1. 2011 podmínky odvodu za elektřinu ze slunečního záření vyvolala u žalobce tzv. „rdoucí efekt“ byla pro rozhodnutí ve věci irelevantní, k čemuž se soud vyjadřuje v následujícím odůvodnění rozsudku.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Ve svém podání žalobce uplatňuje jeden žalobní bod, a to ten, že postup správce daně byl nezákonný, neboť se řídil ustanovením, které je v rozporu s ústavním pořádkem, protože zavádí nepřipustnou nepravou retroaktivitu a je v rozporu s legitimním očekáváním žalobce. Konkrétně žalobce namítá, že rozhodnutím došlo k porušení práva na pokojné užívání majetku podle čl. 11 odst. 1 LZPS.

Soud k tomu uvádí, že otázkou ústavnosti zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie se již zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud neshledal, že by zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie bylo v obecné rovině protiústavní, avšak zdůraznil, že „*ekonomická situace státu, respektive důvody, které zcela nepopíratelně spočívají ve snaze státu odvrátit nepříznivé ekonomické důsledky rozhodnutí, které zákonodárce učinil za předpokladu, který již neodpovídá ekonomické realitě, nemohou samy o sobě z ústavního pohledu obhájit přijetí takové právní úpravy, která by způsobila retroaktivně zásah do práva vlastnit majetek určité skupiny subjektů. Za přistoupení dalších [...] podmínek však takový postup zákonodárce za ústavně souladný považovat lze.*“

Jelikož k otázce ústavnosti dotčeného odvodu se Ústavní soud obsírně věnoval ve svém nálezu, není zde na místě posuzovat analogii s nálezem o stavebním spoření.

Všechny námitky neústavnosti institutu odvodu, které žalobce v žalobě uvádí, ve svém nálezu Ústavní soud odmítl jako neopodstatněné. Zdejší soud nemá důvod se odchylovat od výkladu Ústavního soudu, a proto k žalobcem namítaným bodům pouze rekapituluje závěry Ústavního soudu.

Žalobce nejprve uvádí, že novelou zákona došlo k nepřipustné retroaktivitě. Ve výše uvedeném nálezu Ústavní soud odmítl námitku, že „*zavedení odvodu nebyly splněny podmínky pro aplikaci nepravé retroaktivity, [...] jelikož] volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory vycházela z opodstatněných důvodů, kterými byly jednak rychlý rozvoj výroby energie z OZE působící růst výše nákladů na její financování, a jednak pokles nákladů fotovoltaických instalací.*“ Ústavní soud dodal, že „*volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.*“ Z toho tedy vyplývá, že námitka nepřipustné retroaktivity není v daném případě důvodná.

Dále žalobce namítá porušení legitimního očekávání. K tomuto Ústavní soud uvedl, že sice zavedení odvodu z elektřiny ze sluneční energie má ve svém důsledku dopad na výši státní podpory a dotýká se taktéž principu legitimního očekávání, avšak zároveň odkázal na svůj nálezn sp. zn. Pl. ÚS 53/10, ze dne 19. 4. 2011, ve kterém vyložil, že „*stanovení příspěvku ze státního rozpočtu za určitým účelem a pro určitou skupinu osob závisí vždy na tom, do jaké*

míry je ze strany zákonodárce shledána jeho účelnost, resp. veřejný zájem na jeho poskytování. To platí obzvlášť v případě, kdy se jedná o příspěvek, jehož poskytování je pouze beneficiem ze strany zákonodárce, aniž by s ním současně bylo spojeno naplňování určitého základního práva nebo svobody. Dotčené subjekty přitom nemohly spoléhat na to, že postupem času zákonodárce tuto výši nepřehodnotí. Nelze přitom opomenout ani související odpovědnost vlády a Parlamentu za stav veřejných financí, s čímž souvisí i oprávnění zákonodárce přizpůsobit výdaje státního rozpočtu jeho reálným možnostem a aktuálním potřebám formou změn právní úpravy mandatorních výdajů ...". Při posuzování dále Ústavní soud vyzdvihl skutečnost, že i po zavedení odvodu „zůstává zachována podpora využití obnovitelných zdrojů energie, a to v míře, která zajistí výrobci elektřiny z OZE zákonem zakotvenou garanci výše výnosů za jednotku elektřiny při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let a současně je garantována prostá doba návratnosti investice 15 let od uvedení zařízení do provozu.“

Z výkladu Ústavního soudu tudíž plyne, že zásah do legitimního očekávání žalobce byl v daném případě odůvodněn veřejným zájmem a že tento zásah nebyl nepřiměřený, neboť garance výše výnosů pro výrobce a návratnost investice byla ve svém důsledku zachována.

Co se týče namítaného zásahu do práva vlastnit majetek a práva na ochranu pokojného užívání majetku, Ústavní soud uvedl následující: *„Pokud jde o výši odvodu, respektive o stanovení hranice, nad kterou by již nebyl odvod ústavně konformní, musí opětovně konstatovat, že je nutno v obdobných fiskálních otázkách respektovat vůli zákonodárce k přijetí jím zvolených opatření, je přitom nutno trvat na splnění požadavku legitimního zákonného účelu prosazovaného racionálními prostředky a současného vyloučení evidentní svévole. [...] Pokud jde o vyloučení svévole, zde posuzuje Ústavní soud míru finančního zatížení ze strany dotčených subjektů, respektive jde o posouzení, zda se nejedná o zásah do práv, který by překročil hranici, nad níž by již podrobení provozovatelů FVE dodatečnému odvodu a dalším finančním nástrojům vykročilo z mezí ústavnosti. Ústavní soud poté, co vzal v úvahu skutečnost, že i po zavedení odvodu zůstane provozovatelům FVE zachována patnáctiletá doba návratnosti investic, k závěru o svévolnosti dodatečného zatížení provozovatelů FVE odvodem z elektřiny ze slunečního záření nedospěl.“* Zásah do majetkové sféry žalobce tudíž není nepřiměřený a jeho právo vlastnit majetek tak není porušeno v rozporu s ústavou.

Závěrem žalobce namítá nedostatky v legislativním procesu při přijímání novely zákona o podpoře. Tímto bodem se Ústavní soud podrobně zabýval, celý proces přezkoumal a došel k závěru, že k přijetí a vydání zkoumaných právních předpisů došlo v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

K namítanému porušení zásady rovnosti Ústavní soud uvedl, že *„[u]rčitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.“* V tomto konkrétním případě Ústavní soud vyšel z vyjádření a zdůvodnění Energetického regulačního úřadu a dospěl k závěru, že *„pokud zákonodárce na základě kalkulací, z nichž vyplývají snížené investiční náklady FVE v letech 2009 a 2010, přistoupil k zavedení nového právního institutu – odvodu – pouze ve vztahu k okruhu výrobců solární energie, a to pouze těch, jejichž výroby byly uvedeny do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, nelze než mít*

takové kritérium za racionální a ústavně souladné.“ Z toho vyplývá, že ústavně zakotvená zásada rovnosti v daném případě porušena nebyla.

V návaznosti na závěry Ústavního soudu musí zdejší soud konstatovat, že námitky žalobce týkající se rozporu ustanovení § 7a a násl. zákona o podpoře s ústavním pořádkem, ústavně zaručenými právy a ústavními principy jsou nedůvodné a že v postupu správce daně i žalovaného nebyly v daném případě shledány žádné nedostatky.

Soud shledává dále vhodným poukázat na usnesení ze dne 17. 12. 2003, č. j. 1 Afs 76/2013-57, č. 3000/2014 Sb. NSS (dále jen „*Solární usnesení*“), v němž se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval procesní stránkou přezkumu dopadů solárních odvodů v rámci stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu. Dospěl k závěru, že „*[s]tížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcí daně při uplatňování srážkové dani. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcí byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní. Nejvyšší správní soud rozhodoval již bezmála stovku případů, ve kterých se žalobci pokoušeli dovodit likvidační účinky solárního odvodu. Všechny případy byly posuzovány žalovaným správcem daně paušálně, s odkazem na aplikovatelnou právní úpravu a neexistenci žádné výjimky pro nesražení či nevybrání odvodu. Krajské soudy pak jejich žaloby typicky zamítaly pro nepředložení dostatečně konkrétních tvrzení a důkazů prokazujících likvidační účinky odvodu. S ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasaženo. Institut stížnosti tedy není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu“. Rozšířený senát dále dovodil, že „[p]okyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 daňového řádu v návaznosti na § 259 daňového řádu“.*

Pro řešení celé řady typově obdobných sporů se stalo *Solární usnesení* vlajkovým rozhodnutím. Jednotlivé následující spory se zpravidla liší jen v míře uplatněné argumentace. Výrobce solární energie, který je zasažen solárním odvodem, zpravidla ve smyslu § 237 daňového řádu žádá po plátcí daně, který strhl výrobci solární odvod, vysvětlení a po

neuspokojující odpovědi se dále domáhá nápravy u správce daně, resp. jeho nařízeného orgánu, ovšem bezúspěšně. Běžnými námitkami, kterými výrobci vyjadřují nesouhlas se solárním odvodem, jsou argumenty ohledně zásahu do legitimního očekávání výrobce solární energie, diskriminace, zákazu retroaktivity a ústavní nekonformity přijaté právní úpravy, zásahu do vlastnických práv (rdousící efekt) či porušení mezinárodních závazků. Nutné je ale podotknout, že sebesofistikovanější argumenty nemohou ve smyslu výše citovaného usnesení soudy vyslyšet, protože proti solárnímu odvodu se není možné bránit v rámci stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu. Orgány finanční správy totiž posuzují toliko správnost postupu plátce daně. Předmětem v následném soudním přezkumu jsou pak závěry orgánů finanční správy, zda správně posoudily postup plátce daně, nikoli ústavní konformita solárního odvodu.

Přitom nelze *Solární usnesení* považovat za jakkoli překonané nebo požadovat po krajských soudech, aby podle něho nepostupovaly. „Skutečnost, že judikatura byla sjednocena právním názorem rozšířeného senátu, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu“ (Potěšil, L. Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 132). Krajským soudům nepřisluší, aby se ve skutkově obdobných případech odchýlily od závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Ohledně konstantní judikatorní praxe lze pak odkázat například na jeden z nejnovějších rozsudků ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1Afs 234/2015-55, v němž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku krajského soudu za situace, kdy se stěžovatel domníval, že krajský soud neměl postupovat v souladu s citovanými závěry rozšířeného senátu v *Solárním usnesení*. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, pokud se krajský soud nezabýval důkazy, jež navrhl stěžovatel, protože postup v souladu se *Solárním usnesením* zkoumání dopadů solárního odvodu vylučuje. Nejvyšší správní soud nevnímal ale ani pochybení v tom, když se krajský soud věcně nezabýval jednotlivými námitkami, konkrétně porušením mezinárodní smlouvy na ochranu investic, protože krajský soud dospěl ke správnému závěru, že „[...] pokud z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy vůbec nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a kterým by v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu, v důsledku čehož nelze tuto otázku činit ani předmětem následného soudního řízení v rámci správního soudnictví, nelze v rámci správního soudnictví při přezkumu řízení, jehož předmětem je právě institut stížnosti na postup plátce daně, ani přihlížet k poukazu na možnou aplikaci dohody o ochraně investic na právní postavení žalobkyně“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 15Af 10/2014-49).

Nyní posuzovaný případ žalobce se nikterak neliší od výše popsaných případů. Žalobce se prostřednictvím stížnosti na postup plátce daně domáhá ochrany proti solárnímu odvodu, ačkoli to není z povahy institutu možné. Žalobce sice namítá, že rozhodnutí orgánů finanční správy jsou nezákonná, ale svými argumenty týkajícími se legitimního očekávání, zásahu do vlastnických práv, nepřípustné retroaktivity právní úpravy a ústavní nekonformity zákona č. 402/2010 Sb. vyjadřuje spíše nesouhlas s právní úpravou solárního odvodu, nikoli s těmito rozhodnutími; orgány finanční správy totiž nepostupovaly jinak než podle platné právní úpravy.

I když žalobce navrhl k provedení řadu důkazů, jenž měly dokumentovat rdousící účinek, k němuž mělo dojít v důsledku namítané právní úpravy, potažmo solárního odvodu, jedná se ve smyslu výše citované judikatury o tvrzení, které nemohlo být zohledněno ani v řízení dle § 237 daňového řádu, ani v následujícím soudním řízení. Nebylo proto na místě v tomto směru doplňovat ani soudní řízení.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2016

**JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.